

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 233/2021-6

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 23/2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 8. júla 2020 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 23/2019 (ďalej aj „napadnutý postup najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej prílohy vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 Tk 4/2015 zo 6. júna 2017 uznaný vinným zo spáchania v bode 1) obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, v bode 2) zo spáchania prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Trestného zákona a zo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona, za čo mu okresný súd uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia, ochranný dohľad

v trvaní dvoch rokov, trest prepadnutia veci (podomácky upravených strelných zbraní a nábojov) a povinnosť nahradiť poškodenú škodu v sume 798,67 eur z titulu pohrebných nákladov.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 3 To 73/2017 z 21. novembra 2017 rozhodol tak, že ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd uznesením č. k. 6 Tdo 23/2019 z 29. apríla 2020 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Pokiaľ ide o napadnutý postup najvyššieho súdu (vychádzajúc z petitu ústavnej sťažnosti), v ústavnej sťažnosti sťažovateľa absentuje akékoľvek uvedenie dôvodov, resp. odôvodnenie, v čom by malo spočívať porušenie jeho označených práv postupom najvyššieho súdu.

Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa, sťažovateľ namieta, že najvyšší súd dospel k nesprávnemu záveru, že v jeho trestnej veci nie je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Podľa názoru sťažovateľa v jeho prípade nebola naplnená právna kvalifikácia skutku podľa § 145 ods. 2 písm. e) Trestného zákona, t.j. že usmrtenie bolo vykonané na chránenej osobe – osobe vyššieho veku, keďže popis predmetného skutku neobsahuje vedomosť sťažovateľa o tom, že poškodený [REDAKOVANÉ] bol osobou vyššieho veku, ale len dátum narodenia poškodeného. Sťažovateľ zároveň uviedol, že v iných obdobných veciach najvyšší súd rozhodol (č. k. 4 Tdo 8/2012 z 19. júna 2012, č. k. 4 Tdo 12/2020 zo 16. júna 2020), že bol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

4. Sťažovateľ preto navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 23/2019, zrušil uznesenie najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

6. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

8. Ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Inak povedané, ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde.

9. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv, ako aj z § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti.

10. Z petitu ústavnej sťažnosti vyplýva, že podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, základných práv podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 23/2019.

11. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti odôvodňuje porušenie svojich práv uznesením najvyššieho súdu, ktoré priložil aj ako prílohu k ústavnej sťažnosti.

Napriek uvedenému odôvodneniu ústavnej sťažnosti sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti nenavrhuje, aby ústavný súd rozhodol aj o porušení jeho označených práv uznesením najvyššieho súdu, ale navrhuje, aby ústavný súd rozhodol len o porušení jeho označených práv postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 23/2019. Sťažovateľ pritom neuviedol žiadne konkrétne skutkové a právne dôvody preukazujúce porušenie jeho označených práv napadnutým postupom najvyššieho súdu.

Z uvedeného vyplýva, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti sťažovateľa zjavne nezodpovedá, navrhovanému petitu.

12. Sťažovateľ nepreukázal ani splnenie zákonnej podmienky byť v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom (§ 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a pripojiť k ústavnej sťažnosti príslušné plnomocenstvo (požiadavka plynúca z § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

13. V súvislosti s uvedenými nedostatkami ústavnej sťažnosti ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ ani nepožiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde pritom ústavný súd môže ustanoviť sťažovateľovi právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom len v prípade, ak o to sťažovateľ ústavný súd požiada, pričom ústavný súd takejto žiadosti vyhovie za súčasného splnenia podmienok vyplývajúcich z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde, t. j. 1) ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú majetkové pomery sťažovateľa a 2) ak zároveň nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

14. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýka len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale týka sa aj petitu ústavnej sťažnosti ako esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti, ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019).

15. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

16. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2021

Peter Molnár
predseda senátu